

СТЕФАН МАЛАРМЕ
СЛЕДОБЕДЪТ НА ЕДИН ФАВН
ЕКЛОГА

Превод от френски: Стефан Гечев, 1987

chitanka.info

Аз тези нимфи ще обезсмъртя.

Тъй лек

Е руменецът им, че сякаш плува още
По въздуха заспал във гъсти сънища.
Дали съм влюбен в блян? Съмнението ми —
Куп стари ноци — и накрая се издига
Във тънки клонки, но от истинско дърво.
А то е знак, уви, че сам съм се предал
Да тържествуват розите с невинната им грешка.
Но да помислим...

Ако ли жените,

Които ти упрекваш, не са друго
Освен желанието на чувствеността ти?
Фавне, струи измама от сините очи
Студени и невинни подобно плачещ извор.
А другата — ти казваш, цяла е въздишки
Подобно топъл вятър във гривата ти спрял?
Но не! В невиданата омая уморена
Ако задъхана се бори сутринта,
Не шепне тя с водата, която не поръсва
Горичката, изпълнена с акордите на флейта,
И само въздухът, от двете цеви духан,
Преди да пръсне звуците с безплоден дъжд,
На хоризонта, даже от гънка недокоснат,
Свободният и видим лъх изкуствен
На вдъхновението към небето се завръща,
О, сицилийски брегове със кротостта на блато,
Които като слънцето суетността ми грабят
Безмълвни под цветя от искри, РАЗКАЖЕТЕ:
Как рязах тук тръстики и с дарбата си ги
Опитомих; и как от златото зелено
На дивите лози, над чучура надвисли,
Се полюлява живо спокойна белота,
И в бавния прелюд, във който флейтите
Се раждат — полетът на лебеди, но не,

А на наяди, се издига и се гмурка...

*Недвижен час червен, пламти във него всичко
Без да определи с какво изкуство общо
Избягва връзката желана тъй от този,
Който звука „ла“ търси, ще се събудя ли
Отново аз за старата си страст.
Прав, сам, под водопад от древна светлина,
О, кринове, един наивник вам приличен —
Различна от дъха, що устните им шепнат —
Целувката, която коварство тихо вмъква,
Гръдта ми девствена ухапването носи,
От царствен зъб навярно потайно причинено;
Но стига! Тази тайна избра за свой доверен
Широката и двойна тръстика, със която
Аз под лазура свиря: тя моя дъх поглъща,
Щастлив да съм мечтае със музикално соло
Ограждащата хубост с лъжливата неясност
Между самата нея и простата ми песен,
Звучи тя тъй високо, че любовта потрепва
И тръгва от мечтата привична за плещите
Или за хълбок бял, които аз следя
Със притворени очи, напразна, монотонна
И звучна линия.*

*О, постарай се днес,
Лукава флейто, ти, оръдие на мечтите
Да цъфнеш пак при езерата, дете чакаш!
И горд от тези звуци, аз дълго ще разказвам
За дивните богини; с езически рисунки
Ще свалям пак воали от нежните им сенки:
Така, погълнал вече на гроздето светлика,
За да прогоня жалбата, с лукава насмешливост,
Засмян нагоре вдигам изсмуканата чепка,
Във ципите ѝ светли аз духам, зажаднял
За пиянство, и до залез се вирам все пред тях.*

О, нимфи, да издуем пак СПОМЕНИ различни.

През гъстите тръстики окото ми простреля
Безсмъртна гръд, жарта си тя във вълната скрива
Със остър вик, отскочил към горското небе;
И водопадът бляскав — коси — сега изчезва
Във светлини и тръпки, о, камъни безценни!
Притичвам аз; и тук, в краката ми в прегръдка
(Измъчени, задето са тъй самотни двете)
Заспали заедно в прегръдката си смела.
Аз грабвам ги неразделени и летя
Към този храст, презиран от сенките фриволни —
Храст розов, той на слънцето парфюма си поднася
Там нашите прегръдки ще бъдат жарък ден.
О, обожаван гнев на девственици, сладост
Свирепа на товар свещен и гол, и той се хлъзга,
Отбягва моите устни, горящи цели в огън,
Светкавицата тръгне на ужаса стаен
Във нежната ѝ плът: и от нозете на
Жестоката чак до сърцето на свенливата,
Кое се прощава с една невинност, влажно
От лудите сълзи и по-щастливи пари.
Грехът ми е, че радостен задето победих
Коварния ви страх, разделяйки с целувки
Коси, които бяха оплели боговете.
И както щях да скрия страстния си смях
В извивките щастливи на едната (като пазех
С единия си пръст така ефирната невинност
Да оцвети вълнението на нейната сестра,
Кое се разгаря, по-малката, наивна,
Без да се засрами) от моите ръце,
Разтворени от някаква тревога смътна
Изскубва се във миг — неблагодарна жертва,
Без милост към плача ми, от който бях пиан.

Все то! Към щастие и други ще ме влачат
Със плитка, вързана за моите рога:
Ти знаеш, моя страст — пурпурен и узрял
Че нарът се разпуква и рой пчели примамва;

*Кръвта ни пияна от онези, които се привличат
Тече за всеки вечен рояк на любовта.
В часа, когато става гората златно-сива,
В угасналите листи се разгорява празник:
О, Етна, от Венера почетена, тя нявга
По лавата пристъпи с детинския си крак,
Когато загърмя върхът ти — тъжен пламък.
Царицата аз хванах!*

О, наказание вярно...

*Не, а душата,
Лишена от слова, и това тежко тяло
Се подчиняват мудро на пладнето смълчано;
Аз искам да заспя, обидата да махна,
На пясъка измамен да се излегна тихо,
Устата да отворя за звездното вино!*

*О, нимфи, сбогом; тъй аз сянката ще видя,
В която се превърнахте на пладнето в съня.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.